

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Quibus modis dæmon apparere soleat?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

cruciet, sed faciat, quod facturum est. Si ei ad deuorandum datum sum, quare propter vos moras patior? Tunc fratres exasperunt ei dicere: quid est, quod loqueris frater? Signum tibi S. Crucis impone. Respondet ille dicens: Volo me signare, sed non possum: quia squamis huius draconis premor. Cumq; hoc fratres audirent, profirati in terram cum lachrymis cœperunt pro ereptione illius vehementius orare. Et ecce subito cœpit eger clamare dicens: Gratias Deo. Draco qui me deuorandum acceperat, fugit, orationibus vestris expulsus stare non potuit. Pro peccatis meis modo intercedite, quia conuerti paratus sum, & sacularem vitam funditus relinquere. Homo ergo, qui, sicut iam dictum est, ab extrema corporis parte fuerat premortuus, reseruatus ad vitam toto corde ad Deum conuersus est. Hæc D. Gregorius, qui mox sequenti capite aliud terribilius exemplum subiungit his veris: Est etiam nunc apud nos Athanasius ex Isauria presbyter, qui in diebus suis Iconij, rem terribilem narrat euenisse. Ibi namque, ut ait, quoddam monasterium Thongolatom dicitur, in quo quidam monachus magnæ estimationis habebatur. Bonis quippe cernebatur moribus, atque in omni actione sua compositus, sed sicut ex fine res patuit, longè aliter, quàm apparebat, fuit. Nam eum ieiunare se cum fratribus demonstraret, occultè manducare consueuerat. Quod eius vitium fratres omnino nesciebant. Sed corporis superueniente molestia, ad vitam extremam perductus est. Qui cum esset in fine, fratres ad se omnes, qui monasterio inerant, congregari fecit. At illi tali, ut putabant, viro moriente, magnum quid ac delectabile se ab eo audire crediderant. Quibus ipse afflictus & tremens compulsus est prodere, cui hosti traditus cogebatur exire. Nam dixit: Quando me vobiscum credebatis ieiunare, occultè comedebam, & ecce nunc ad deuorandum draconi traditus sum, qui cauda sua mea genua pedesq; colligauit: caput vero suum intra os meum mittens, spiritum meum ebibens extrahit. Quibus dictis statim defunctus est, atq; ut pœnitendo se liberare potuisset, a dracone quem viderat, expectatus non est. Plura de codæmonum forma & deformitate qui legere vult, librum meum de ruina Luciferi adeat, vbi hoc argumentum fusè tractaui.

Idem c. 38. eiusd. lib.

Parænes. de ruina Lucif. à cap. xi. xii. &c.

Ex historijs huc vsque recensitis satis constat, diabolum ipsum

VII.

Gen. 3.
Matth. 4.

S. Damascen.
lib. 2. de fide
cap. 4.

S. Thom. 2. 2.
q. 171. a. 5. ad
2. & q. 173. a.
2. 3. & q. 174.
a. 2. ex S. Aug.
lib. 9. Genes.
ad lit. c. 19

S. Thom. 1. p.
q. 51. a. 2.

ipsum specie monstrosa & corporali apparere, sicut Eux apparuit, in figura serpentis; quamvis non constat, qua figura fuerit, quando cum lapidibus ad Christum, in deserto, accessit tentator. Teste etiam S. Damasceno, *Mali angeli potestate à Deo concessa, & viribus pollent, & immutantur, & in quamlibet formam (ut quidem apparent) migrant.* Scire igitur aliquis volet: Quo pacto ita possint apparere? Aio duobus modis id fieri posse, primò per ludificationem sensuum, ita ut nonnulla, quæ de illis narrantur, in visione phantastica duntaxat atque imaginariâ contingant; adeoq; solâ apparentiâ, præstigijs & illusionè. Eiuscemodi illusiones facillè fieri possunt per motum localem. Negari certè nequit, ipsos quoque bonos Angelos sæpe solùm secundùm internâ imaginationem hominibus loqui & apparere. Quemadmodum & multæ Angelorum visiones, in Apocalypsi narratæ, solùm interiùs in phantasia factæ videntur; neque rarò sagæ à dæmonibus illuduntur, cum ad varia se se loca vehi existimant domi dormientes. Secundò tamen non omnes eiuscemodi apparitiones dæmonum sunt imaginariæ duntaxat, sed sæpe assumunt vera, atque interiùs sensibilia corpora, ita ut ab omnibus videri queant, aut audiri, aut tangi. Quæ corpora non sunt illis spiritibus naturaliter, ac substantialiter vnita. Neque enim Angeli sunt corporei, aut formæ ex natura sua ad corpora substantialiter informanda idoneæ. Assumunt tamen corpora non per solum motum localem, alioqui omnia corpora quæ loco mouent, ut cælum, & homines, v. g. Habacuc per aërem portatum, dicerentur assumpsisse. Ut ergo in assumtis corporibus possint verè apparere, necesse est illa corpora esse visibilia, & tangibilia, & ad eò ut habeant colorem, duritiem, frigus, calorem, aliasque qualitates, per quas possint tangi, videri, vel alio modo sentiri. Quod fit, dum agentia & passiva artificioso modo applicantur, figuram formantia, in qua se volunt præsentare. Vbi eadem est bonorum & malorum Angelorum ratio. Quis dicat, Euam à serpente illusionè tantùm phantasiæ aut oculorum ita deceptam esse, quemadmodum in somnijs, aut præstigijs fieri solet? Quis neget, dæmonem ad Christum visibiler

liter accessisse? Quis credat Gabrielem ad Dei matrem, alios Angelos ad Magdalenam in die Resurrectionis, vel ad Apostolos in Ascensione Christi, per phantasiam tantum locutos? Fuit ergo id, per quod daemones Eux, aut Christo, & boni Angeli Mariae utriusque, ac Apostolis apparuerunt, aliquid externum, & aptum ad sensus eorum externos naturaliter immutandos. In hanc sententiam scribit S. Augustinus: *apparuisse hominibus Angelos in talibus corporibus, ut non solum videri, verum etiam tangi possent, verissima scriptura testatur.* S. Isidorus etiam modum explicans ait: *Angeli corpora, in quibus hominibus apparent, de supremo aere sumunt, solidamque speciem ex caelesti elemento induunt, per quam humanis obtutibus manifestius deteguntur.*

S. Augustin.
lib. 15. de ci-
uit. cap. 23.
S. Isidor. lib. 5.
de summo
bono c. 10.

Indicium autem valde probabile, ad imaginariam & externam apparitionem discernendam à S. Thoma illud est traditum, quod ea, quae solum per imaginariam apparitionem, aut per illusionem sensuum fiunt, tantum quoque appareant illi homini, qui specialiter illuditur, non tamen communiter ab omnibus videantur: externam autem apparitionem alij etiam indifferenter intueantur. Quod indicium ita verum est, ut tamen non sit necessarium. Potest enim interdum Spiritus exterius alicui visibiliter se obijcere, ut oculis conspiciatur ab ipso solo, alijs circumstantibus nihil videntibus. Quo pacto viri illi, qui comitabantur Paulum, stabant stupefacti audientes quidem vocem Christi, neminem autem videntes. Et Daniel, *Leuani*, inquit, *oculos meos & vidi*, ubi subiungit, *vidi autem ego Daniel solus visionem, porro viri, qui erant mecum, non viderunt.* In quae verba Pererius monet, in potestate Angelorum esse, cum in assumptis corporibus apparent, sui aspectum, quibus volunt, vel exhibere, vel denegare. Qua autem id virtute, faciunt? SS. Angelos ait Suarez, id facere posse virtute diuina, *quia forte in assumptis corporibus participant hanc proprietatem corporis gloriosi: nam istud per voluntatem anima potest se manifestare, cernendumque praebere uni, & non alijs, etiamsi sint aequè propinqui, & nullum obstaculum interponatur, sicut in exemplo de vocatione Pauli Christus Dominus fecit, praesentiam suam Paulo concedendo, & eius socijs eandem subtrahendo.* Atqui hoc facere constat & malos Spiritus,

VIII.

Act. 9. 7.
Dan. 10.

Franc. Suar.
lib. 4. c. 33. de
Angelis.

M m m m qui